

Saint-Gilles-les-Bains, ostrov Réunion

Pátek 29. března 2013

1

Několik mokrých šlápot

15 hodin 1 minuta

„Vyběhnu si na chvíličku do pokoje.“

Liane jen utrousí informaci pro dceru a manžela, nečeká na odpověď a už odbíhá od bazénu, veselá a rozzářená jako vždy.

Gabin za barem ji nenápadně pozoruje jako správný profesionál. V tomto týdnu je Liane nejkrásnější dívka v hotelu Alamanda. Úplně nejkrásnější... Přesto zrovna nepatří k druhu turistek, na něž Gabin obvykle zírá. Je drobná, hodně štíhlá, skoro žádná prsa, ale má v sobě cosi... je to zkrátka klasa. Dosud má bílou pleť, možná s ostrůvkem drobných pih na spodní části zad, těsně nad zlatavě smaragdovými plavkami. Její malý zadek se vzdaluje, měkce se houpe jako zelené ovoce kolébané větrem. Jako by bosá dívka lehce našlapovala po trávniku, a nezlomila přitom ani stéblo. Gabin ji sleduje pohledem až k patiu za bílými plátěnými lehátky, kde ji napůl zakryje tenký kmínek palmy. Takhle ji zahlédl naposledy, takhle to také řekne kapitánce Purviové; nenápadně shodila vršek plavek, byla to prchavá sexy vidina – nahá záda a bílé ňadro s půlkou bra-davky –, a obtočila si kolem těla velkou plážovou osušku.

15 hodin 3 minuty

Naivo v recepci za mahagonovým stolem oplácí Lianě její vlhký úsměv.

„Dobrý den, slečno...“

Ona projde zaplněnou halou mezi stojanem s pohlednicemi a věšákem, který je přečpaný parey a květovanými košilemi. Ze světlých vlasů jí kape voda na osušku upevněnou nad hrudníkem. Naivovi se líbí její pěkná ramena bez ramínek, holá a bílá. Dívka kráčí kupředu pomalu, aby neuklouzla, je bosa. Normálně je to zakázané, ale Naivo tady není proto, aby byl protivný na turisty. Voda stéká čůrkem podél dívčích nohou. O vteřinu později zmizela u výtahu a zůstalo tu po ní jenom několik mokrých skvrn. Jako Amélie Poulainová, když se rozplývá v slzách, pomyslel si Naivo v tuto chvíli. Neví proč. A bude si to myslet stále. Celé hodiny a noci bude trápit paměť. Dívka se v pravém slova smyslu vypařila. Ale neodváží se to říct policajtům. Není si jistý, zda poldové takové věci chápou.

15 hodin 4 minuty

Lianu pohltí výtahová kabina. Druhé poschodí. Výtah vystoupá do ráje a nabídne nekonečný výhled prosklenými stěnami chodby na bazén a potom přímo na jih, na pláž Ermitage. Táhlý zlatistý půlměsíc, utopený v tichomořských přesličnicích, jako by se rozkládal donekonečna, omývaný nesmělými vlnami laguny, které v dálce s hukotem usměřňuje hráz z korálů.

„Dávejte bacha, je to mokré!“ křičí Eve-Marie směrem k výtahu, ještě než pozná, kdo z něj vystoupí.

Eve-Marie se ušklíbne. Je to ta blondýna z osmatřicítky! Samozřejmě bosa. Dívka v osušce pokorně předstírá nesmělost a zmatek, přesně takhle musí člověk jednat s pomocným

personálem. Jde po špičkách a při stěně, dobrý metr od kbelíku a hadru, a stále se omlouvá.

„To nic,“ bručí Eve-Marie s mopem v ruce. „Jen běžte, já to po vás přetřu.“

„Opravdu je mi to líto...“

„No jo,“ komentuje to Eve-Marie spíš pro sebe.

Bloncka kroutí zadkem a cupitá po špičkách jako balerína, asi se bojí, že uklouzne. Spíš má nakročeno ke krasobruslení než ke sboristce z opery, uvažuje Eve-Marie. Takový trojitý axel ve 30 stupních pod tropickou oblohou, to by byl vrchol! Před uklízeččinýma očima se kráska vyhne poslednímu smyku a zastaví se před svým apartmá číslo 38. Zasune klíč do zámku, vstoupí a zmizí.

Zůstanou po ní jen mokré šlápoty na dokonale čisté podlaze. Už usychají, jako by studená dlažba vdechla poslední stopy po dívce, tedy po jejích nohou. Něco jako pohyblivé písky high-tech, napadne Evu-Marii. Vzdychně, je sama v obrovské prosklené chodbě. Ještě jí zbývá utřít prach z obrazů, ze stěn, z akvarelů představujících Hauts de La Réunion, réunionské výšiny, ostrůvky, prales, nejkrásnější kouty ostrova, kam turisté nikdy nevkročí. S okny a s chodbou toho zbývá na celé odpoledne ještě dost. Obvykle je v jejím poschodí po siestě klid. Nikdo nechodí nahoru, všichni jsou u bazénu nebo v laguně. Kromě té pěkné holky...

Eve-Marie váhá, jestli má přetřít mopem dívčiny stopy. Stejně půjde za dvě vteřiny zase zpátky v nové podprsence, protože v té první se tak dobře neopálila.